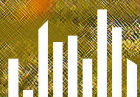

NÁVRAT z divoké Afriky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

*Návrat
z divoké Afriky*

NÁVRAT

z divoké Afriky

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

*Všem pejskařům
a milovníkům zvířat.*

Poděkování

Ráda bych poděkovala tetě Maci. Nejen, že si přečetla *Návrat z divoké Afriky* a pomohla mi vychytat všechny detaily ohledně psů a jejich výcviku, ale když jsem dostala svého prvního pejska, naučila mě spoustu věcí, které bych se jinak nedozvěděla. Dokonce jsem se zúčastnila několika různých závodů, zkoušek a výstav, na které bych se s největší pravděpodobností nepřihlásila, a přišla bych tak o cenné zkušenosti. Takže, teto, moc a moc Ti tímto děkuji.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

NÁVRAT Z DIVOKÉ AFRIKY

Text © M. K. Hardy, 2024

Cover © Zuzi Maat, 2024

© Grada Publishing, a. s., 2024

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024 jako svou 9690. publikaci

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

Grada Publishing, a. s.,

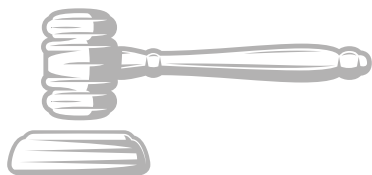
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-7489-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-7488-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5271-1 (print)

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Víím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené.

V této knize je svět takový, jak by se líbil mně. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdlouhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila.

Tak se se mnou pojďte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Jedna

Už to byl čtvrtý den, co jsem se vrátila domů, a přesto jsem byla myšlenkami pořád tam. V Keni. V překrásném areálu obklopeném zvěří, divokou přírodou a větší rozlohou, než bych si dokázala představit. Je jediná věc, která mi tu nechybí – vedro. Nesnesitelné vedro k padnutí bych rozhodně doma nestrpěla. Manchester je sice občas příliš deštivý nebo větrný, ale to neznamená, že se mi tu nelíbí. Neustálé pocení a mazání se opalovacím krémem mě k smrti nebavilo. Mastnota? Všude. Vlhká trička, konstantně zpocený zadek a kapky potu na zátylku byly nevítanými hosty, kterých se nebylo možné zbavit.

Do Afriky mě poslal můj šéf, abych tam natočila chybějící záběry z místního safari. Byla to pro mě nabídka, která se neodmítá – natáčet zvířata uprostřed Keni. Nejprve jsem musela přesvědčit svého starého spolužáka ze základky Ethana, kterého jsem roky neviděla, aby mi dovolil natáčet v rezervaci, která mu patří, a dělal mi průvodce. Už v letadle jsem se seznámila s na první dojem sympatickým chlápkem, z nějž se posléze vyklubal Ethanův přítel

Dean, a dny v Keni jsme trávili společně. Dobře jsme se všichni tři bavili při vyjíždkách ven do areálu za zvířaty, i doma ve volném čase nebo u snídaně a večere. Mezi mnou a Ethanem se začalo něco vyvíjet – pomalu a opatrně jsme kolem sebe našlapovali, a když to vypadalo, že by z toho mraku mohlo zapršet, zažila jsem šok! Viděla jsem Ethana a Deana, jak dělají hrozné věci s mrtvou šelmou, a tak jsem se vyděsila, že jsou to lovci, že jsem utekla. Odjela jsem autem někam do divočiny a ve svém úkrytu narazila na Joea, který mi tvrdil, že on se před Ethanem a Deanem snaží zvířata chránit a že potřebuje pomoci s důkazy, aby ta špína už konečně skončila. Ve své zmatenosti a v šoku z těch překotných událostí jsem mu uvěřila, ale nakonec se ukázalo, že všechno bylo úplně jinak. Ethan a Dean dělali dobrou věc, i když nelegální, ale mysleli to dobře a chtěli vyvinout nový lék. Jenže policie si to nemyslela. Celé to bylo hrozně zamotané, a já sama čekám, jak to všechno dopadne.

Dnes mě čekala jedna nepříjemnost... práce. Hned po svém návratu jsem samozřejmě dostala mail od Ralfa. Ne jeden. Ten první mi poslal v době, kdy Katie začala panikařit na základě mnou poslané zprávy hned po tom, co jsem utekla z Ethanova sídla v Keni v domnění, že jde o pytláka, co mě chce zamordovat.

Tehdy jsem ještě byla uprchlice a hrála jsem si na spasitele Keni s Joem, kterému jsem hloupě naletěla. Teď mi to připadalo jako neskutečná pitomost a své chování považuji za unáhlené. Jak jsem mohla věřit někomu, koho jsem znala sotva pár dní? Jenže jsem si s trpkostí na jazyku uvědomila, že pokud bych se měla vrátit zpět do té chvíle, nejednala bych jinak. Kdo by před muži s nožem v ruce a zdechlinou na stole neutekl?

Zjištění, že by Ethan mohl být skutečně lovcem a překupníkem té překrásné divoké a nevinné zvěře, mě vyděsilo. Stejně tak

jako pohled na něj a Deana při stahování kůže jednoho z těch ubožáků. Pořád nedokážu zapomenout na mrtvý pohled té šelmy. Zastřené oči vytřeštěné šokem a nepochybně nesnesitelnou bolestí. Kéž bych dokázala tuto vzpomínku vytěsnit. V noci jsem se budila a má hlava ve snech vymýšlela nejrůznější scénáře.

V mailu z práce po tomto mém úprku stálo něco v tom smyslu, že na mě všichni kolegové myslí a doufají, že se v pořádku vrátím... bla bla bla. Naprostá formalita bez špetky soucitu, nebo dokonce strachu. Netrápí mě, že k sobě s Ralfem nechováme žádné sympatie. Dokonce bych řekla, že mě toleruje jen kvůli dobře odvedené práci, a já ho naopak neměla ráda ani za to, že mi dával pravidelný plat. A tak jsem opravdu neočekávala, že bych mohla při nejhorsších chvílích v životě – opuštěná a ztracená v divočině s pocitem, že po mně jde ne jeden, ale hned dva nelítostní a zkušený lovci – dostat e-mail ohledně přání mého návratu. Když jsem ho doma v počítači otevřela, nebyla jsem si jistá, jestli se rozesmát, nebo jít do kanceláře a onen počítač Ralfovi omlátit o hlavu.

Druhý mail už byl především pracovního rázu. Dorazil v den, kdy policie dopadla Joea a ukázalo se, že Ethan s Deanem v černém lovu zvěře nejedou. Ralf mi popřál šťastný let a nezapomněl se zmínit, že očekává mou zadnici co nejdřív v práci. Jinými slovy samozřejmě.

Ten den právě nastal. Psychicky jsem se na tu chvíli připravovala už v letadle. Vlastně od doby, co jsem oznámila Katie, že spolu nadále nebudeme pracovat. Netvářila se zrovna nadšeně,

především proto, že když se mě zeptala na plán, žádný jsem jí nebyla schopná povědět.

Nemám plán.

Vůbec žádný.

To je na celé situaci asi vůbec nejděsivější. Mám úspory, jako svobodná ženská bez závazků, hypotéky a jiného finančního zatížení jsem neměla tak velkou spotřebu peněz. Nehledě na to, že jsem jedináček. Z čehož vyplývá, že ten byt, který naši koupili, jsem dostala já. Je vážně strašně krásný. Dva plus jedna, žádné velké výdaje na energii a samozřejmě neplatím nájem.

Jednou jsem se jim zmínila, že bych jim ho ráda splatila. V tuhle chvíli si to ještě nemůžu dovolit, ale šetřím. Vážně poctivě. Z každé výplaty dávám pár procent stranou na spořicí účet, abych jim to pak mohla jednou dát. Ať už jim to pošlu na účet nebo jim pořídím nějakou vážně extra dovolenou. Chci si ten byt zasloužit.

Z úvah mě vytrhl zvonek u dveří. Rozběhla jsem se k nim tak rychle, že jsem se málem přerazila o židli, kterou jsem měla za sebou.

„Sakra,“ zahalekala jsem a odstrčila ji z cesty. Úplně jsem zapomněla, že jsem se z ní sama zvedla a nechala ji na místě, když jsem se rozhodla zírat celých deset minut tupě z okna.

„Co tam děláš?“

Dívčí hlas zpoza dveří jsem dobře znala. Katie mě přišla vy-zvednout. Zlatá holka, co bych si bez ní počala.

„Nic. Už jdu!“ houkla jsem nazpět a cestou ke dveřím si mnula naražené stehno. Ta područka byla nějaká tvrdá. Otevřela jsem, a než jsem stihla pozdravit, Katie už mě hodnotila pohledem.

„Takhle chceš dát výpověď?“

„Máš na mysli vlasy, nebo šaty?“ Ne že bych si byla vědoma toho, že je někde nakázáno, jak bych měla při výpovědi vypadat. Katie jen mlaskla.

„Vlastně vypadáš dobře.“

No tak to určitě. „Snad si nemyslíš, že ti po tom tvým úvodu budu věřit,“ zamračila jsem se na ni. Člověku se nemůže říct něco takového a hned nato ho ujišťovat, že je to vlastně dobré. Tak prostě mozek nefunguje. Od téhle chvíle budu celou dobu přemýšlet, co je se mnou špatně.

„Ale jo. Vypadáš hezky, jen jsem myslela, že ten svůj poslední den v práci budeš... já nevím, prostě trošku vyfiknutá. Víš, aby litoval, že si tě nehýčkal.“

Větší kravinu jsem snad v životě neslyšela. Měl si vážít mé práce, není jediný důvod, proč by měl litovat, že před jeho kanceláří nebude sedět na židli mé pozadí. Jo, kdyby šlo o chlapa a rozchod, to bych se snažila o chlup víc. I když... proč, když by to byl zřejmě idiot, se kterým bych se rozcházela? „Katie, neplatí tohle spíš při rozchodech? Šéfovi bude fuk, jak vypadám.“ Nebo to byla jen má naivní slušňácká představa.

„Jo, máš pravdu. Promiň. Jsem prostě zvyklá se vyparádít vždycky, když někam jdu.“ Pokrčila rameny, jako kdyby to bylo zcela normální. Já se taky umím vyparádít, ale rozhodně nechodím každý den nalíčená do krámku pod bytem jen kvůli tomu, že bych někoho mohla čirou náhodou potkat.

„Dobře, převlíkat se kvůli tobě nebudu. Každopádně mě vážně zajímá, co se ti nelíbí,“ prohlédla jsem se znovu v rychlosti v zrcadle. Je výhoda mít ho i v chodbě. Před odchodem se můžu zkontrolovat, aniž bych si našlapala po bytě.

„Chtělo by to spíš kostýmek. Máš na sobě džíny.“ Ukázala na mé nohy. Bodejť by ne. Tohle počasí je hrozně zrádný. Ráno zima, odpoledne teplo, každou chvíli fouká, a ještě do toho čas od času zaprší.

„Skoro každéj chodí do práce v džínách. Mladák Ron dokonce nosí plavkové kraťasy, když je léto,“ rozhodla jsem rukama. Ron je nejnovější člen našeho týmu, zaměřuje se především na grafiku a úpravu fotek. Přezdívkou mladák si vysloužil, když jsme s Katie zjistili, že je mu teprve dvaadvacet. A když jsme se divili, že přišel do práce v plavkách, bylo nám řečeno, že hned jak mu skončí šichta, vyrazí se koupat s klukama. Zkrátka tohle není žádná nóbl kancelář. Jen Ralf nosí příšerné manšestrové kalhoty, a ještě k tomu flanelovou košili, nejspíš se drží hesla – čím víc kostiček, tím víc Adidas. Občas si vezme i nějakou jinou, ale ani tím své pokusy o eleganci nezachrání.

„Jo, vždyť v pohodě. Ale k tomu soudu si vezmeš doufám něco slušnějšího.“ Neznělo to jako otázka, ale zároveň bylo patrné, že si tím není vůbec jistá. Rozhodla jsem se ji ušetřit.

„Samozřejmě.“ K soudu. Samotné slovo soud mě děsilo. Ovšem že mě v případě Ethana také předvolali. Byli by hlupáci, kdyby to neudělali. Jsem největší svědek v té věci. To já jsem strávila čas s každým z nich. Můžu říct naprosto všechno a ukázat na videu Joea, jak loví. Přestože jsem věděla, že jsem nic neudělala, necítila jsem se dobře. Jako kdybych něco provedla. Což není pravda. Neustále jsem si musela opakovat, že jsem svědkyně, nikoliv obviněná.

Soudní proces jsem do té doby znala jen z televize. Většinou to byla nějaká americká kravina. Každého svědka tam právník rozcupoval na malé kousičky. Oni se prostě umí ptát. Přesně po-

kládají otázky tak, aby člověk odpověděl, jak chtějí. Co když mě tam totálně rozloží? Nebo se to děje jen v *Kravatácích*? Neumím si představit, že bych jen kvůli své slabé, mírné povaze začala brečet před celým soudem a způsobila tak, že Ethana odsoudí.

„Michelle? Už zase nad tím přemýšlíš?“ Katie už zněla mnohem mírněji, než když se posmívala mému oblečení. Zatraceně! Ten soud z hlavy nikdy nedostanu. Nechutně děsivé slovo.

„Mám strach,“ špitla jsem nešťastně. Okamžitě ke mně přiskočila a pevně mi omotala ruce kolem krku.

„Neboj.“ Pohládila mě po zádech, což jsem vděčně vítala. „Jsi statečná holka. Dokážeš ustát pár páprdů. Bude tam s tebou Ethan a taky Dean. Všichni společně dokážete, že to, co dělali, nebylo nic špatného.“ Vždycky mě udivovalo, jak dokáže odhadnout, jaká slova by mi mohla pomoci. Přesně to potřebuju.

S Ethanem už jsem se neviděla týden a s Deanem ještě o den déle. Dean odcestoval z Keni hned, když Ethan obdržel předvolání. A neodcestoval vůbec v dobrém rozpoložení. Z jejich rozhovoru se tehdy zdálo, jako kdyby počítal i s tím, že předvolají jeho. Bohužel ne jako svědka, ale jako pachatele. Nesmím zapomínat na fakt, že oba dva to zkoumání nemocí a tvorbu léků provozovali nezákonně, jak mi sami řekli. Tohle nesmím zmínit. Pořád jsem ještě nebyla zasvěcená do všech jejich společných aktivit. Zatím jsem věděla jen hrubý základ, který mi svěřili, když jsem byla přistižena při krádeži složek, které jsem tehdy plánovala použít proti nim.

Nejspíš bych měla poděkovat za to, jak neschopný jsem zloděj. Za předpokladu, že by se mi vše podařilo ukrást a uprchnout, skončila bych přímo v rukou Joea, který se tvářil, že to on je největším spásitelem. Byl dokonale přesvědčivý. Kdo by nebyl,

když jsem krátce před tím viděla zakrvácené ruce obou svých průvodců a údajných přátel. Oba dva se mě snažili zastavit dost neohrabaným způsobem. Netvrdím, že bych jim hned věřila, ale mohli mluvit! Mohli na mě zkusit při útěku řvát vysvětlení, třeba by všechno nakonec bylo jinak.

Ethan mě hostil o den déle než Deana. Let totiž bylo možné zarezervovat den dopředu, takže jsem si musela chvíli počkat. Netuším, jak se Dean dostal domů, ale nějakým způsobem to prostě dokázal. Dost možná byl ve stejném letadle, ale vůbec jsem si ho nevšimla. Vzpomínala jsem na starostlivou tvář Ethana, když mě políbil a kladl mi na srdce, abych na sebe dávala pozor: „Všechno bude v pořádku, nemusíš se bát.“ Posadil mě do letadla a sám se vrátil do svého sídla. Musel před prvním soudem ještě zařídit nějaké záležitosti. Předpokládám, že jednou z nich bylo zajištění právníka. Každý den jsme si telefonovali, ale většinou se mě ptal, jak se mám. O právních záležitostech se mu moc nechtělo mluvit, hned ztratil náladu a i v telefonu jsem poznala, jaké má starosti.

„Co když se rozbřečím?“ Ustoupila jsem od Katie, abych si obula tenisky a mohly jsme spolu úplně naposledy vyrazit do práce.

„Nerozbřečíš.“ Už jsem chtěla protestovat a ptát se, jak tohle sakra může vědět, ale předběhla mě. „A pokud budeš mít na krájkou, podíváš se na Ethana.“

Co s tím měl společný pohled na Ethana? „To mi má jako pomoci? Vždyť o jeho a Deanovu svobodu tu právě budu bojovat. Mohli by je zavřít.“ Její úvaha neměla žádnou logiku.

„To je sice fakt, ale vždycky, když se mu podíváš do tváře, začneš rudnout a přihloupě se culit. Soudím podle toho, jak zíráš na

Návrat z divoké Afriky

mobil, když ti píše.“ Ježiši, ona si toho všimla? Podle jejího šklebu jsem byla rudá i teď. „No vidíš. Jak bys u tohohle chtěla brečet.“ Zahákla se mi za rámě a už o soudu neproněsla jediné slovo.

Dva

Jestli ještě někdy budu chtít dávat výpověď, měla bych si připravit lepší proslov. Přednést Ralfovi svou řeč o tom, že mě nebaví natáčet a stříhat štěky, o které skoro nikdo nestojí, byla pěkná pitomost. Nejdřív se mi vysmál, a nakonec dokonce i nadával. Odevzdala jsem kompletně všechno, co mi poskytla firma, a odešla téměř s prázdnou. Alespoň že své záznamy jsem si mohla nechat. Ralf to bral jako odškodnění za nepříjemnosti na pracovní cestě. Jistě si myslel, že z toho vyvázl levně. To ještě netuší, jak úžasnej dokument z toho udělám. Rozhodně to bude stát za to.

Možná by bylo moudré na něj řvát a donutit ho, aby mě vyhodil sám od sebe. Dostala bych odstupné za ty roky práce zde. Popadla jsem své bloky a všechny kromě Katie jsem ignorovala. Ostatně oni dělali totéž, i když jsem si zcela jistá, že slyšeli celý náš rozhovor. Vlastně jen tu jeho část, zvuk mužského hlasu rezonuje mnohem více než můj.

„Budeš mi chybět,“ objala mě dramaticky Katie.

„Co blbneš, vždyť se uvidíme stejně často.“ S velkou taškou, kterou jsem měla přehozenou přes levé rameno, jsem ji dokázala obejmout jen jednou rukou. Přišlo mi vhodné si ji vzít, protože do kabelky by se mi vše zaručeně nevešlo. Po balení jsem zjistila, že zde mám znepokojivě málo věcí, nejspíš jsem se nikdy pořádně se svou pozicí nesžila.

„Já vím, ale kdo tu teď bude sedět naproti mně?“

„Jsem si jistá, že bude určitě moc fajn.“ Odtáhla jsem se od ní a uvědomila si, že mám slzy na krajíčku.

„To je mi fuk. Co když se na ten ksicht nebude dát koukat?“

Zasmála jsem se a praštila ji do ruky. „Ty jsi hrozná.“ Opravdu mi její *problém* přišel až krutý, ale právě díky němu jsem se přestala snažit utišit pláč – sám odezněl. Rozloučila jsem se s ní a vyrazila pryč. Nechtěla jsem zůstat už ani minutu ve stejné budově jako Ralf. Jak někdo může mít větší starost o zničený majetek firmy, než o život svého zaměstnance? Rozhodla jsem se, že si tím radši nebudu trápit hlavu a dám si někde dobré kafe s dortíkem.

Usadila jsem se na krásné venkovní zahrádce líbivé cukrárny poblíž práce. Měli tu osvědčené ledové kafe a lehkost zákusků se nedala popsat. Nemíchali totiž krémy máslové, nýbrž šlehačkové. Což znamená, že toho můžu sežrat dvakrát tolik, protože pocit nadýchanosti mi dělá moc dobře. Nastavovala jsem svůj už tak dost opálený obličej slunci a doufala, že se mi srdce zklidní natolik, abych mohla začít klidně uvažovat nad svou budoucností.

„Promiňte,“ odkašlal si vedle mě nějaký muž. Rychle jsem otevřela oči a párkrát proti slunci zamrkala. Rozhlédla jsem se kolem sebe, a když jsem si všimla, že je všude obsazeno, hbitě jsem se narovнала.

„Potřebujete židli? Klidně si jednu vezměte, nikoho nečekám,“ nabídla jsem rychle a už mu ji začala přistrkovat.

„Děkuji, ale myslím, že to nebude třeba, přišel jsem za vámi. Slečna Connerová?“

Vzhlédla jsem k němu a ruku přiložila k čelu, abych si trochu zastínila. „Ach, promiňte.“ Muž se přesunul o krok doprava, čímž mi udělal perfektní clonu před sluncem.

„Děkuju. Kdo se ptá?“ Než stihl odpovědět, prohlédla jsem si ho od hlavy až k patě. Rozhodně bych si pamatovala, kdybych s někým takovým v minulosti mluvila nebo spíš měla něco společného. Na sobě měl dokonale vyžehlený oblek, hodinky vykukovaly zpod bílé košile a uzel na kravatě umí uvázat opravdu precizně. Kufřík odložil na židli, kterou jsem mu chtěla předtím věnovat, a ukazováčkem si posunul brýle na nose o kus výš.

„Jmenuji se Spencer, jsem právník pana Dornera.“

Ethanův právník!!! Vyskočila jsem na nohy a napřáhla k němu pravačku, abych se představila. „Samozřejmě!“ vyhrkla jsem až příliš horlivě. „Michelle Connerová.“ Potřásl si se mnou rukou a hned nato jsem mu ukázala, aby se posadil.

„Slečno Connerová, dostal jsem za úkol vás kontaktovat ohledně kauzy pana Dornera.“

To mi tak nějak došlo. Ale jedna věc mě maličko děsila, našel mě sedět v kavárně kus od mé práce, kde jsem právě dala výpověď. Jinými slovy, pokud bych výpověď nedala, stále bych byla v práci. Jak mě tu sakra našel?

„Víte, jste opravdu jedním z mála svědků, co byli přítomni v domě pana Dornera, což znamená, že bych s vámi velice rád probral vše, co se stalo, pěkně den po dni, pokud vám to nedělá problém.“ Jedna z mála? Moc by mě zajímalo, koho dalšího měl

na mysl. Nejspíš chtěl říct jedna ze tří, protože dalším byl Dean a posledním ta zrzavá dáma, co se starala o jídlo. Ježiši, Rose! Úplně jsem na ni zapoměla, vždyť ona se znala s Joem! Vlastně ještě Joe by mohl mluvit, i když nevím o čem.

„Samozřejmě, cokoliv bude třeba.“ Myslela jsem si, že jsem měla zakázáno s Ethanem mluvit, ale pravděpodobně komunikace přes právníka zakázaná není. Ostatně, není normální, abych zrovna já potřebovala právníka, když jdu vypovídat, nebo ne? Což by znamenalo, že ho za mnou poslal Ethan osobně. Moc pozor, alespoň budu připravená.

Vyprávěla jsem mu všechno, co se přihodilo, od natáčení po výlety v areálu, zmínila jsem i video, které zabíralo Joea, a fakt, že jsem se vloupala tam, odkud jsem utekla. Zvládala jsem s ním mluvit docela slušně a bez většího napětí, které jsem pociťovala, kdykoliv jsem si na ty dny vzpomněla. Nejspíš za to mohl fakt, že už spoustu věcí věděl, a když jsem se zasekla, pomohl mi se rozvzpomenout.

Příjemný mi nebyl jen jediný okamžik, a sice když začal probírat náš milostný život. Ne že by bylo co probírat, proběhlo toho mezi námi skutečně pomálu. Ačkoliv jsem cítila napětí mezi námi, byli jsme odloučení, aniž bych zjistila, zda spolu zažijeme něco většího či nikoliv.

„Doporučil bych vám, abyste se nezmiňovala o vztahu s panem Dornerem.“

Párkrát jsem zamrkala. „Cože?“

„Neměla byste zmiňovat, že jste spolu měli pohlavní styk ani jakékoli jiné fyzické či emocionální... propojení.“

Propojení? Nedivím se, že se při hledání toho slova odmlčel na slušnou chvíli. Nebylo mi příjemné, že mluví o našem vztahu. Nebudu vysvětlovat, že jsme spolu nespali, ale něco mezi námi je,

ať se mu to líbí, nebo ne. „Mám u soudu lhát?“ Vykulila jsem na něj oči a zůstala zírat s otevřenou pusou.

„Neříkám, že byste měla přímo lhát, ale pokud se vás nikdo nezeptá, nezmiňujte nic. Stejně tak pokud se zeptají na vaše city k němu, měla byste se držet v profesionální úrovni. Maximálně můžete zmínit jednorázové vzplanutí. Třeba byste mohla říct, že to byl omyl.“

„Proboha proč?“ Nelíbilo se mi, že bych měla lhát před celým soudem. Byla jsem nervózní i z normální pravdivé výpovědi, natož z pokřivené.

„Víte, jde o to... pokud by soud rozhodl, že je mezi vámi jakýkoliv vztah, nemohl by vašemu svědectví přikládat plnou váhu. Jako zamilovaná žena byste mohla podat zkreslenou výpověď, a především byste se mohla snažit očistit svého milého. Zkrátka byste nebyla věrohodná.“

Noooo, pěkný. O lásce tu ještě ani nebyla řeč a už bych měla mít zkreslený pohled na věc. Výborně, nemůžu se dočkat. Sama nevím, co přesně cítím, a už musím lhát a tvrdit, že necítím vůbec nic. Co když to Ethan bude brát vážně?

Jako kdyby vycítil mé obavy, lehce si poposedl, rozepl knoflík u saka a promluvil. „Panu Dornerovi jsem poradil totéž.“ Uf, takže s tím pravděpodobně počítá.

„Dobře,“ kývla jsem na srozuměnou a psychicky se připravovala na soudný den.

„Výborně, jsem rád, že jsme se pochopili. Uvidíme se u soudu, slečno Connerová.“ Zvedl se ze židle a napřáhl ruku. V tu chvíli jsem nebyla schopná jasně myslet a už vůbec ne postavit se na své vratké nohy. Jen jsem zvedla paži do úrovně očí a s nuceným úsměvem jsem se rozloučila.

Panebože, tohle není nic pro mě.

Tri

Procházela jsem po chodníku podél budovy, kde jsem měla svědčit. V procesu proti muži, se kterým jsem strávila poslední týdny. Proti někomu, kdo mi ukázal neuvěřitelné věci a chtěl mi pomoci dopadnout Joesa. Nemluvě o tom, že jsem s ním něco měla, což jsem měla za úkol zatajit. Bylo to šílené. Všechno, co se za poslední měsíc událo... kdyby mi to někdo vyprávěl, snad bych mu ani nevěřila.

Jet na zdánlivě nedůležité natáčení mé kariéry, které mělo ukázat, zda zůstanu stále zaměstnaná nebo ne, získat u toho přístup na safari a do dokonalého paláce. Zvrhlo se to v úprk, strach o život, šmírování, krádež, a dokonce došlo i na střelbu. Tyhle šílenosti nejsou nic pro mě. Vůbec nejsem stavěná na takové věci. Zbraně, násilí a agresí.

Poznala jsem Ethana, senzačního průvodce a hodného chlapa, kterému záleží na zvířatech. Staral se tam o ně, hlídal, aby bylo vše v naprostém pořádku, a i když trochu nezákonně, snažil se přijít se svým přítelem na lék. Co z toho by se dalo brát špatně?

Taky Dean byl naprosto skvělý. Kde je vlastně Dean, sakra? Měl by tu být. Nechci zůstat sama.

Už jsem se blížila k prvním schodům soudu. Ačkoliv jsem se potila, nedokázala jsem se uklidnit dost na to, abych se přestala třást. Nervozita se mnou cloumala neskutečným způsobem. Rozhlížela jsem se kolem sebe, jestli neuvidím nějakou známou tvář. Katie nezískala ke slyšení přístup. Ethana čeká výslech a samozřejmě se zúčastní. Vždyť ti pitomci ho obžalovali a neustanou, dokud se vše důkladně neprošetří! Copak neviděli, že jemu šlo o život stejně jako mně? Joe mířil zbraní na nás oba! Ani setkat jsem se s Ethanem nemohla. Tvrdili mi, že by mohlo dojít k ovlivňování. Jaké ovlivňování, proboha? Nechápu, co proti němu pořád mají.

Zastavila jsem se ještě naposledy přímo před vstupem. Zády ke dveřím jsem se zhluboka nadechla a na pár vteřin zavřela oči. Hlavně se musím uklidnit. Budu říkat jen pravdu a rozhodně pomůžu Ethanovi a Deanovi, aby se z toho dostali. Tohle je jedno velké nedorozumění.

Když jsem otevřela oči, viděla jsem pod sebou projíždět jedno z policejních aut. Okamžitě mě popadl vztek. Neuvěřitelné, co si dovolují. Zneužívají svých pravomocí a vůbec nehledí na fakta.

Na zadním sedadle seděl nějaký chlapík, jenž mi byl povědomý. Jen jsem si zaboha nemohla vybavit odkud. Nejspíš z jednoho z natáčení o policii. Nestihla jsem nad tím bloumat dlouho, protože auto projelo dost rychle. Měli by ho změřit, prevíta!

Konečně jsem sebrala dost sil a přesunula se do obrovské rozlehlé haly soudu. Oblékla jsem se, jak nejslušněji jsem dokázala, což způsobilo dost nepříjemné klapání mých lodiček o nablýskanou mramorovou dlažbu. Ovšem kostýmek, který mi půjčila Katie, určitě vypadal dost dobře a slušně. Kupodivu i decentně.

Projít chodbou jsem zvládla bez škokbrtnutí, což mi dodalo na sebevědomí a klidu.

Kdybych v dálce nepoznala Ethanova advokáta pana Spence-
ra, nejspíš bych vlezla do špatných dveří. No, možná do každých,
dokud bych nedorazila na správné místo, nebo dokud by se ně-
kdo neslitoval a nedovedl mě tam sám. Pan Spencer stál s něja-
kým mužem a diskutoval s ním o něčem. Oba dva v obleku a oba
těžce zabraní do rozhovoru. Neměla jsem chuť je rušit, ale má po-
třeba nebýt tu úplně sama byla silnější. Klidně bych stála opodál
celou dobu, dokud by nepřestali hovořit.

„Dobrý den,“ můj hlas byl ještě tišší, než jsem zamýšlela. Na-
štěstí oba dva muži zaznamenali mou přítomnost.

„Slečno Connerová, to je dobře, že jste tu. Můžete jít dál. Po-
sadte se doleva, tam bude obhajoba. Možná se s panem Dorne-
rem budete moci i pozdravit.“ Konejšivě se na mě usmál a polo-
žil mi dlaň na rameno. Ten dotyk ve mně vyvolal jakousi úlevu.
Nejsem v tom sama. Omyl, Ethan v tom není sám. Je nás tu víc
a jsme na jeho straně.

Otevřel mi obří dřevěné dveře a postrčil mě dál. „Já za chvílku
přijdu,“ ujistil mě, když jsem se zdráhala od něj odstoupit. Ne-
chtělo se mi dovnitř samotné. Navíc už tu pár lidí sedělo a nikdo
se netvářil ani trochu přívětivě. Nebylo mi příjemné procházet
mezi nimi, jako kdybych šla uličkou hrůzy a měla očekávat nej-
horší. Dokonce jsem si připadala jako na přehlídkovém molu, kde
na mě každý civí a hodnotí mě – ne že bych s tím měla zkušenost.

Neměla jsem nejmenší tušení, co byli ti lidé zač, ale každý
z nich se tu díval po ostatních přítomných. Jako kdyby tušili, kdo
jsou. Jako by se snažili uhodnout, na čí straně kdo stojí, a předem
odhadovali verdikt soudce.